

disputants- חולקים ◇ קודמה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

תמורה-יש בקדשי מזבח		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	לב
אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית - אין משנין אותן מקדושה לקדושה, ומקדישין אותן הקדש עילוי, ומחרימין אותן, ואם מתו - יקברו.	[רבנן]										◆	לב.
קדשי בדק הבית, אם מתו - יפדו.	רבי שמעון:										◆	לב.
קדשי מזבח שהתפיסן לחרמי כהנים - לא עשה כלום, מאי טעמא - אמר קרא (ויקרא כ"ו) כל חרם קדש קדשים הוא לה' כל חרם דמן קדש קדשים קאתי לה' יהא.	רב הונא:										◆	לב.
קדשי בדק הבית שהתפיסן, בין לקדשי מזבח בין לחרמי כהנים - לא עשה כלום חרמי כהנים, שהתפיסן בין לקדשי מזבח בין לקדשי בדק הבית - לא עשה כלום.	מיתבי:									♣	◆	לב.
הא קדשי מזבח שהתפיס לחרמי כהנים - מה שעשה עשוי											♣	לב.
תויבתא דרב הונא											♣	לב.
הא דשיירה אהדא שיירה, דקדשי מזבח שהתפיסן לבדק הבית - מה שעשה עשוי, אבל לחרמי כהנים - לא עשה כלום.	אמר לך רב הונא:										!	לב.
וליתנייה גבי הגן											♣	לב.
תנא, דאית ביה תרתי - קתני, דלית ביה תרתי - לא קתני.											!	לב.
ומקדישין אותן הקדש עילוי ומחרימין אותן	תנן:										♣	לב.
מאי לאו - הקדש עילוי לבד"ה, ומחרימין אותן - לחרמי כהן											♣	לב.
לא, אידי ואידי - קדשי בד"ה, ולא שנא מפיק להו בלשון הקדש - לבדק הבית, ולא שנא מפיק להו בלשון חרמי - לבדק הבית.											!	לב.
והא לא תני הכי											♣	לב.
מקדישין אותן הקדש עילוי קדשי בדק הבית, מחרימין אותם - חרמי כהנים	דתניא בברייתא:										♣	לב.
קדשי מזבח שהתפיסן לחרמי כהנים - מה שעשה עשוי	ועוד, הא תניא בהדיא:										♣	לב.
תויבתא דרב הונא, תויבתא.											♣	לב.
והא רב הונא קרא קאמך											♣	לב.
אמר קרא חרם כל חרם.	עולא:										!	לב.
ומי אמר עולא הכן											♣	לב.
המתפיס עולה לבד"ה - אין בה אלא עיכוב גזברין בלבד	והא אמר עולא:										♣	לב.
מדרבנן וקרא - למעילה דאתא.											!	לב:
למעילה למה לי קרא? קדשי קדשים כתיב ביה											♣	לב:
אין מעילה מפורשת מן התורה אלא בעולה בלבד, שנא (ויקרא ה') נפש כי תמעול מעל וחסאה בשגגה מקדשי ה' - המיוחדין לה, אבל חטאת ואשם - לא נפקא אלא מדרב"ל	וליסעמך הא דא"ר ינאי:										!	לב:
(ויקרא ג') כל חלב לה' - לרבות אימורי קדשים קלים למעילה.	דתניא, רבי:										!	לב:
למה לי קרא? קדשי קדשים כתיב בהן											♣	לב:
אלמא - אע"ג דקדשי קדשים כתיב בהו בעי קרא לרבייהו למעילה, חרמים נמי - אע"ג דקדשי קדשים כתיב בהו - בעי קרא לרבייהו למעילה.											!	לב:
המקדיש עולה לבד"ה אין בה אלא עיכוב גזברין בלבד.	גופא:										♣	לב:
המקדיש עולה לבד"ה - אסור לשחטה עד שתפדה	מיתבי:										♣	לב:
מדרבנן:											!	לב:
ה"נ מסתברא											■	לב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
תמורה-יש בקדשי מזבח	מאן דאמר										
אם עבר ושחטה - מה שעשה עשוי.	מדקתני סיפא:										לב:
ואי מדאורייתא אמאי מה שעשה עשוי											לב:
אלא מאי - מדרבנן											לב:
ומועלין שתי מעילות	אי הכי - אימא סיפא:										לב:
ואי מדרבנן - אמאי שתי מעילות?											לב:
הכי קאמר: וראויה למעול בה שתי מעילות.											לב:
ואם מתו יקברו כו'.											לב:
לרבנן, אחד קדשי מזבח ואחד קדשי ב"ה - היו בכלל העמדה והערכה.	ר יוחנן:										לב:
לרבנן, קדשי ב"ה - היו בכלל העמדה והערכה, קדשי מזבח - לא היו בכלל העמדה והערכה.	ר"ל:										לב:
לר"ש, דקדשי ב"ה - לא היו בכלל העמדה והערכה, וקדשי מזבח - היו בכלל העמדה והערכה	וזה וזה מודה:										לב:
בעל מום מעיקרו - לא היה בכלל העמדה והערכה.	וד"ה:										לב:
קדשי בדק הבית שמתו - יפדו.	תנן, ר"ש:										לב:
בשלמא לרבי יוחנן, דאמר לרבנן אחד זה ואחד זה היו בכלל העמדה והערכה - היינו דאיצטריך ר"ש לפרושי: קדשי בדק הבית שמתו - יפדו, אלא לר"ל - למה ליה לפרושי, לימא: אם מתו - יפדו											לב:
ר"ש לא הוה ידע מאי דאמר ת"ק וה"ק ליה: אי בקדשי מזבח - מודינא לך, אי בקדשי בדק הבית - אם מתו יפדו.	אמר לך ריש לקיש:										לב:
(ויקרא כ"ז) אם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה - בבעלי מומין שיפדו הכתוב מדבר, אתה אומר - בבעלי מומין, או אינו אלא בבהמה טמאה? כשהוא אומר (ויקרא כ"ז) ואם בבהמה הטמאה ופדה בערכך - הרי בהמה טמאה אמור, הא מה אני מקיים (ויקרא כ"ז) ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' - בבעלי מומין שיפדו. יכול יפדו על מום עובר - ת"ל, אשר לא יקריבו ממנה - שאינה קריבה כל עיקר, יצתה זו - שאינה קריבה היום אלא למחר.	תניא כותיה דרבי יוחנן:										לב: